

# L'ILLA DE LES CUQUES DE LLUM



NÚRIA VIVES

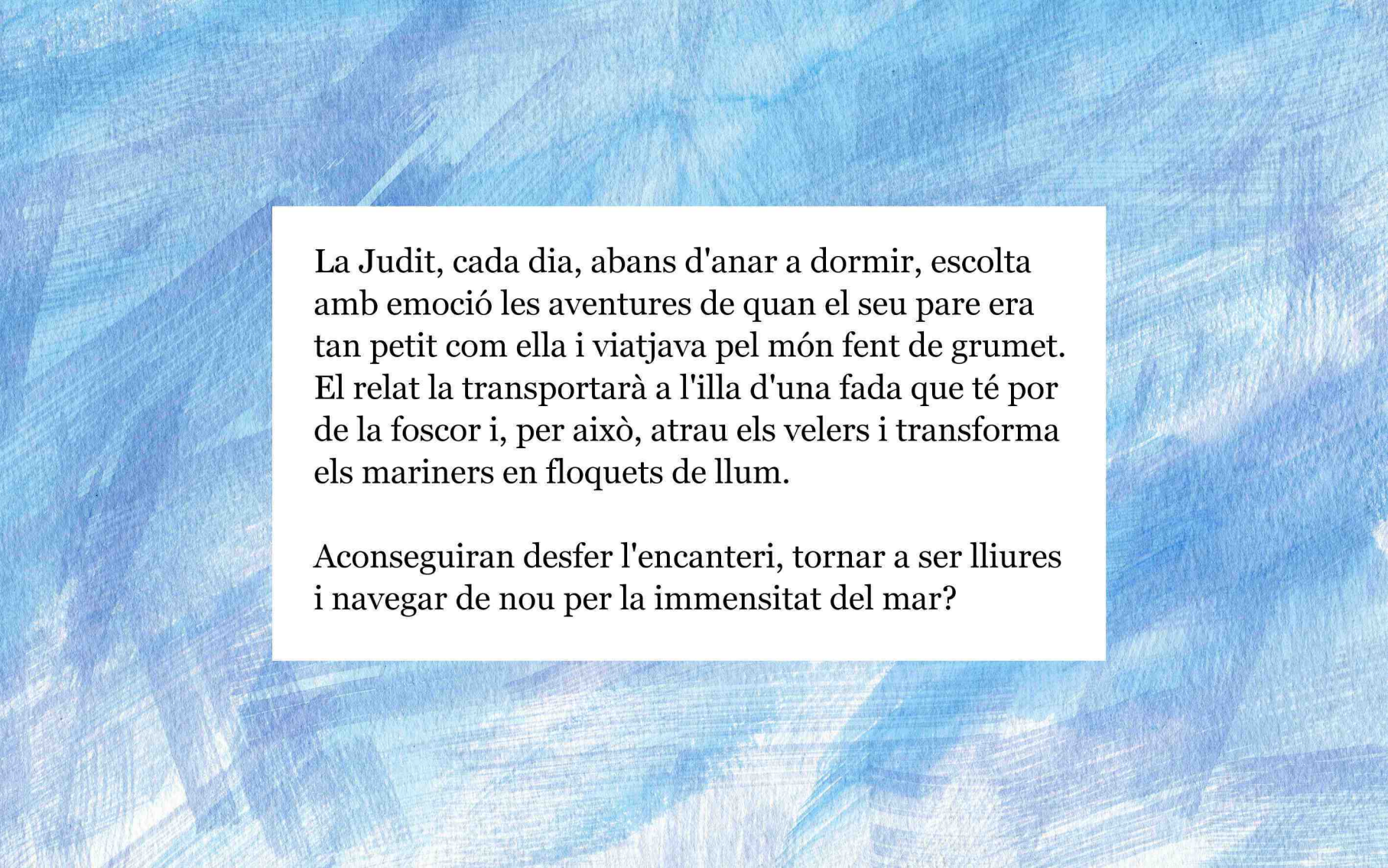
# SOBRE L'AUTORA NÚRIA VIVES

Visiteu el seu WEB

<http://www.mynicebooks.com>

*El meu sincer agraïment a la M<sup>a</sup> Montserrat Bassas i a la  
M<sup>a</sup> Roser Vives per la seva ajuda en la creació d'aquest conte.*

© Núria Vives, 2014



La Judit, cada dia, abans d'anar a dormir, escolta amb emoció les aventures de quan el seu pare era tan petit com ella i viatjava pel món fent de grumet. El relat la transportarà a l'illa d'una fada que té por de la foscor i, per això, atrau els velers i transforma els mariners en floquets de llum.

Aconseguiran desfer l'encanteri, tornar a ser lliures i navegar de nou per la immensitat del mar?



La Judit esperava impacient dins del llit que el seu pare tornés de la feina. No es volia adormir sense sentir alguna de les seves emocionants aventures de quan era petit com ella. Quan arribava li feia un petó, s'asseia a la vora del llit i amb veu baixa, com si compartissin un secret, començava a explicar...

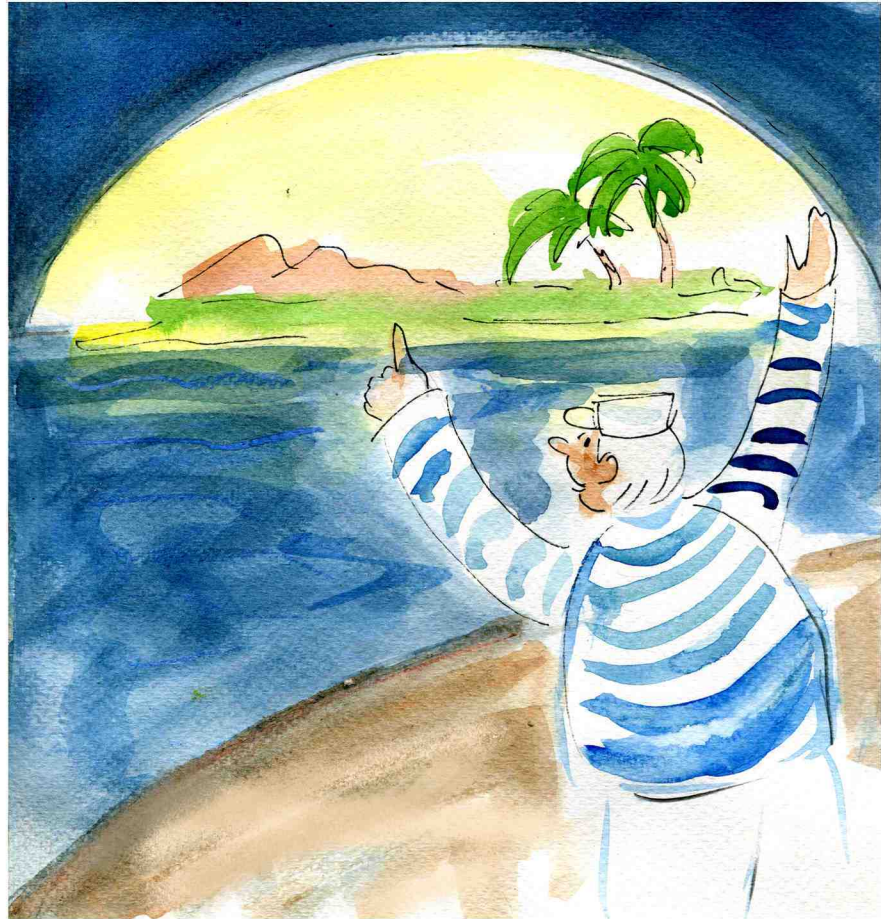




Una vegada, érem a alta mar i jo estava enfilat a dalt de tot del pal major quan vaig veure unes gavines que volaven davant del nostre vaixell. Es movien dibuixant línies que semblaven lletres. Molt sorprès em vaig adonar que escrivien un missatge. Amb la mirada atenta intentava desxifrar-lo. "Perill! Desconfieu de la fada!", deien.



Vaig alertar immediatament el capità i tota la tripulació es va posar en guàrdia. De punta a punta del vaixell els mariners estaven a l'aguait. "A quina fada es refereixen? Algú sap res d'aquesta fada?", ens preguntàvem.



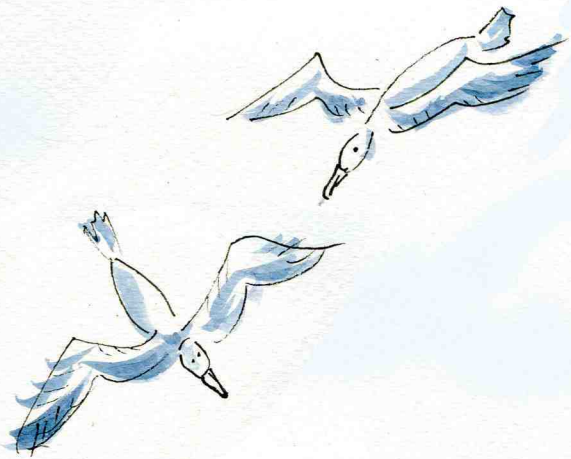
Al capvespre, de sobte, un dels mariners va exclamar: "Terra a la vista! Mireu! Sembla una estrella flotant al mig del mar. Una illa! Mireu com brilla!"



Aquell resplendor màgic ens atreïa. Vàrem creuar l'arc lluminós de la volta que cobria l'illa i, a poc a poc, el vent va amainar i el vaixell es va aturar.

Regnava una calma misteriosa trencada només pel murmuri de les nostres veus.

"On som? – ens preguntàvem –. Aquesta illa no apareix als mapes!"



"Heu arribat a l'illa de la llum—ens van dir les gavines—. Hi viu una fada que té por de la foscor. Els dies que els núvols tapen les estrelles no pot dormir i, per això, omple l'illa de floquets de llum."





"I d'on surten els floquets de llum?", va preguntar el capità, que no n'havia vist mai enlloc. Espantats, vàrem descobrir que la fada, amb els seus poders màgics, atreia els vaixells i convertia els mariners en floquets de llum. Així il·luminava l'illa i podia dormir tranquil·la.





A les gavines, els agradava acompanyar els pesquers. Volaven al seu voltant i aprofitaven el menjar que llençaven per la borda. Temeroses que la fada capturés tots els mariners, havien decidit avisar-nos per intentar alliberar els captius.

"Quan la fada us convidi a dinar, no heu de beure res de l'ampolla daurada —ens van dir les gavines—. És la poció màgica que us pot transformar en floquets de llum."



L'illa semblava un paradís. Però els pobres mariners, que deambulaven convertits en floquets de llum, volien recobrar la llibertat i navegar de nou per la immensitat del mar.

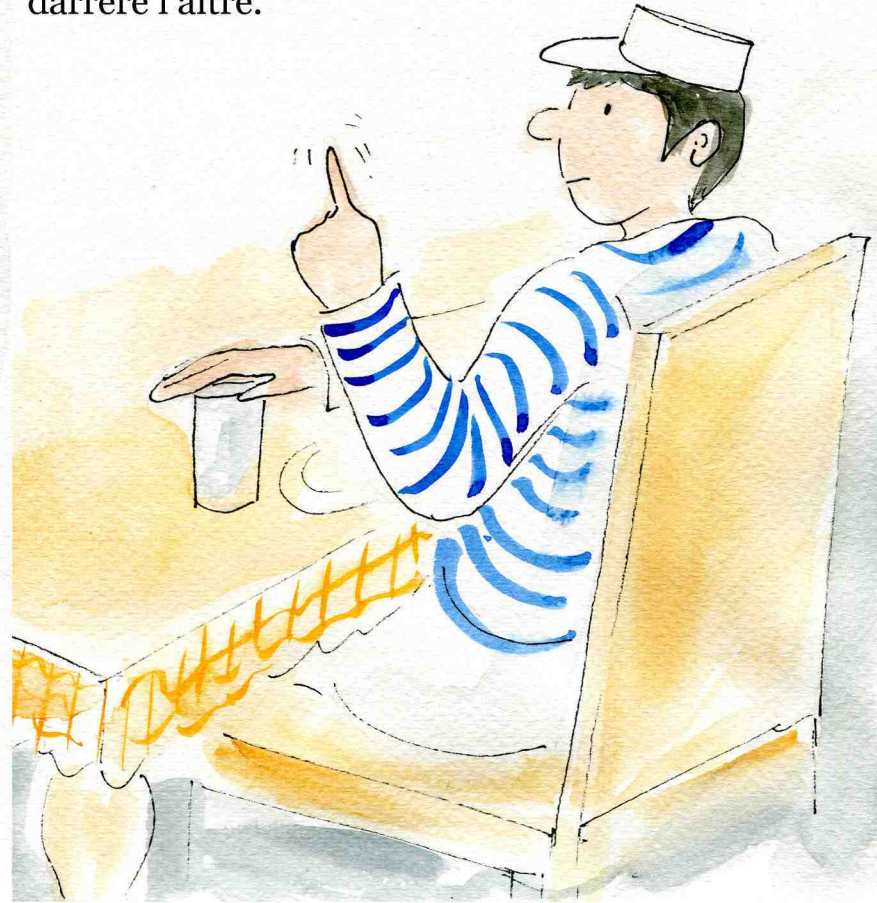


Ben aviat va aparèixer la fada amb un somriure encantador i ens va convidar al seu palau per fer-nos els honors que s'acostuma a fer als visitants.



Ens va fer seure davant les taules paradades amb un menjar deliciós i ens va oferir el beure.

Però nosaltres estàvem previnguts i no ens vàrem deixar enganyar per les seves paraules encisadores. "Moltes gràcies, no tinc set!", anàvem dient un darrere l'altre.



El capità, que era un bon diplomàtic, també va seduir la fada amb els seus mots. "Fada bonica —li va dir—, et propono un tracte!"



Amablement, va negociar amb la fada l'alliberament dels mariners. "A canvi et portaré unes quantes cuques de llum que estaran molt contentes de viure en un lloc tan meravellós", li deia.

I la fada, que en el fons tenia bon cor, va acceptar.

Vàrem marxar depressa a la recerca de les cuques de llum.



La notícia de la nostra missió va córrer de boca en boca i les lluernes, amb ganes de viure una gran aventura, feien cua per pujar al vaixell.





De retorn a l'illa, així que van desembarcar es van escampar per tots els racons i, al vespre, la seva lluminària es veia des de lluny.

La fada, complint la seva promesa, va desfer l'encanteri. " Xin xin xan!", anava dient tocant amb la seva vareta màgica tots els floquets. I els floquets tornaven a ser mariners.

Tot eren mostres d'alegria i l'illa encara semblava més bonica perquè ara tothom estava content.







Amb el so esmorteït de la veu del seu pare, la Judit es va adormir. Sabia que, a partir d'aleshores, la fada i tots els que tenien por de la foscor podien dormir tranquils perquè, encara que els dies de tempesta no es veiessin les estrelles, hi havia les cuques de llum, molt a prop, per trencar la negror de la nit.



**Catacric-catacrac**  
**aquest conte**  
**s'ha acabat!**

<http://www.mynicebooks.com>